

constat ex illius tenore, num. preced. adducto. Aliter ergo respondendum; & ita dico Declarationem priorem tantum sibi velle vt ratione immemorialis consuetudinis, quæ sublata est per Concilium, non liceat quotidianas distributiones recipere: quod verò ex alio titulo liceat, Concilium neque negat, neque affirmat, id Ecclesiarum statutis post Concilium conditis, aut opinionum diuersitatē relinquens. Posterior autē valde difficilem resolutionem videtur continere, quia in eā sic habetur: *Illis tribus mensibus à iure concessis non est assignanda causa absentie, quæ quis vult abesse cum licentiā sui Prælati imperata à Decano, vel Presidente in Choro, & frui quibusdam nouis distributionibus per Episcopum impositis, quibus fruuntur in dictis tribus mensibus omnibus fructibus suarum Præbendarum; cum pro presentibus & interuentibus habeantur de iure.* Sic Congregatio, ex quibus constat Præbendarios dictis tribus mensibus distributiones lucrari ab Episcopo impositas, quia pro interuentibus habentur de iure. Quæ ratio probat etiam distributiones alias ex massa fructuum detractas, & certas alias, statasque lucrari: quia scilicet pro interuentibus habentur de iure, quibus omnes illæ debentur. Cùm ergo hoc ita sit, quomodo addi statim potuit: *Nemo tamen potest frui dictis distributionibus, quando istæ distributiones sunt distinctæ à Præbendis.* Siquidem distributiones, de quibus præcellerat sermo, distinctæ à Præbendis erant, cùm dicantur nouiter ab Episcopo impositæ & volentes se absentare, iisdem frui debere, *Sicut fruuntur omnibus fructibus suarum Præbendarum.* Et præterea respectu omnium eadem est ratio, quia pro interuentibus habentur. Cùm ergo difficilis resolutio sit, & aliqualem videatur compugnantiam præferre, non est multum eidem insistendum; quando præsertim vltis, vt diximus, mentem sit Concilij interpretatus. Et hoc pro explicatione satis, ne videantur passim ad defectum auctoritatis confugere, dum Declarationes dictæ authenticæ non probantur. Pro quo Diana denuò Parte. 1. Tractat. 8. numer. 54. apud quem aliqui dicunt non obligare, dum non publicantur, & seruari mandantur. P. Dicastillus Tractatu de Penitentia, Disputat. 10. numer. 254. & seqq. omnino videndus, Thomas Huradus Tractat. 3. Resolut. 45. apud quos Urbani VIII. Decretum; & P. Escobar de Mendoza Tom. 1. Lib. 5. Cap. 12. Problem. 3.

Illarum quedam assuetis resolutione.

De illarū auctoritate in genere.

Affertio 3. affirmans absolute cū Præbendis in distributionibus est consueta.

Declaratio Card.

Aperta ratio.

67. Dico tertio. Quando distributiones distinctæ à Præbenda non sunt, vt in Indijs absentes diebus concessis illas integrè lucrantur. Ita habetur in Declaratione Cardinalium, de qua nuper, verbis illis: *Nemo tamen potest frui dictis distributionibus, quando istæ distributiones sunt distinctæ à Præbendis.* Exceptio enim firmat regulam in contrarium. Et ratio videtur aperta: quia aliquid lucrari deberet respondens Præbendæ: atqui nihil tale est à distributionibus distinctum: debet ergo lucrari illud. Si dicas lucrari duas tertias partes, sicut de absentibus causā studij censent aliqui, vt vidimus num. 41. pro quo & extat Declaratio Cardinalium circa Cap. 1. Consil. Trid. Sessio 5. num. 25. contra est quod in primis illud multi negant, vt videri potest apud Dom. Solozanum ibidem adductum. Deinde. Ibi est specialis ratio, quia non videtur æquitati consonum

vt qui non laborant, laborantibus in perceptione fructuum exequantur: in casu autem nostro par est Præbendariorum omnium conditio, quia omnibus recreationis causā recedentibus paria emolumenta proueniunt: & hinc est eum, qui ob perpetrata crimina priuatus fructibus, quando distributiones à Præbenda distinctæ sunt: si autem non sit distinctio, priuatus distributionibus, etiam fructibus est priuatus, & e contra, iuxta Doctores, quos adducit & sequitur Bonacina Disput. de Officio diuino, Quæst. 1. Puncto 1. numer. 5. Sicut ergo in penalibus integra venit portio, ita & in fauorabilibus: pro quo videndus idem supra, Quæst. 5. Puncto 4. num. 4. & alij apud ipsum. Est præterea in Indijs specialis ratio, quia illorum Præbendarij breuius vacationum tempus conceditur: Et præterea facit pro eo grauius scriptorum sententia, quos citat & sequitur P. Thomas Sancius Lib. 2. Consil. Cap. 2. Dub. 110. num. 2. iuxta quam, si consuetudo induxerit vt dentur distributiones quotidianæ absentibus in eo casu, quo de iure dubium est; an absentibus debeantur, & sit legitime præscripta, valet. Atquæ in Ecclesijs Indijs ita accidit, sic enim tenet plusquam quadragenaria consuetudo; vnde licet dubium aliquod de iure sit: illud debet penitus consopiri.

Ex recepta doctrina arguitur, quæ recensetur.

Pro Indijs aliqua specialia.

Roboratur ex aliorum verosimilitudine sententia.

Et Nauarrus alia, de die pro barba, de qua dicitur.

P. Palaus.

68. Facit item quod cum alijs tenet citatus scriptor num. 3. & nonnullis etiam citatus Bonacina supra, Puncto 6. num. 4. quod scilicet si ex peculiari causa in aliqua Ecclesia inducitur consuetudo, vt absentibus distributiones tribuantur, quæ quidem causa iusta sit, valida sit habenda, vt si ratione studij, vel ad breue tempus. Quis autem non videat in casu nostro rationabilem causam inueniri. Posset etiam adduci sententia Nauarrus de Oratione, Cap. 5. num. 22. & Cap. 21. num. 64. iuxta quam licita est consuetudo, quæ in aliquibus Ecclesijs Hispaniæ viget, quam non est mirum Indicas æmulari, quæ in hoc se putant meliora charismata æmulari; vt Præbendarij singulis mensibus vnum vel duos dies vacationis assument pro barba tonsionis; & in illis distributiones lucrantur. Sed consuetudinem talem improbant alij, quos adducit & sequitur P. Palaus Tractat. 7. Disput. 3. Puncto 9. s. 12. num. 18. cui non respondet summarius, in quo sic dicitur: *Consuetudo assumentis singulis hebdomadibus vnum vel dimidium diem recreationis pro tonsione barba, non satis mihi probatur.* Sic ibi. Supponit ergo talem esse consuetudinem: cùm tamen in textu id ponat, quod vidimus. Videtur ergo totum illud per consuetudinem haberi. Quæ quidem si diem integrum singulis hebdomadibus induxerit, intoleranda est, cùm ad functionem illam breue sufficiat spatium, & sint etiam non breuia, quæ post assistentiam in Choro superflua. Quæ ratio probat etiam neque dimidium esse necessarium diem. Quia verò Ecclesiarum, in quibus docti & pij sedere Prælati, Præbendarij item notæ probitatis & doctrinæ seruierunt, non est penitus reprobanda consuetudo: si quidpiam moderatum, circa hoc inductum sit, debet vtique vt non penitus absolum tolerari. Pro quo facit id, quod iuxta plurimum sententiam nuper est dictum, valere inquam consuetudinem, quæ ad breue tempus lucrum

rum distributionem indulget. In casu autem de quo loquimur, non solum breuis temporis indulgentia est, sed causa etiam aliqualis, quæ etsi se sola non esset sufficiens, iuncta temporis breuitate potest sufficiens iudicari.

Ex consuetudinibus circa arguitur, quæ recensetur.

P. Palaus.

69. Et quidem cùm alia multo maioris considerationis consuetudine possint in materiâ præfenti firmari, non est cur circa prædictam indulgentiam, quando moderationem habet debitam, hæreamus. Videatur P. Palaus Puncto 12. citat. numer. 2. & seqq. vbi hæc omnia concedit. Possit scilicet vacationem trimestri maiorem introduci, & in illâ distributiones Præbendarios lucrari: & regulariter præsumendum esse causam esse rationabilem, si consuetudo Prælati videntibus & non contradicentibus obseruetur. Quatuor mensium vacationem in multis Ecclesijs licite permitti, & in illis lucrum distributionum Præbendariis obuenire; sicut & cùm Pontifici aut Episcopis assistunt, studijs dant operam, suam iurisdictionem visitant, & alijs negotijs vacant, ob quæ absentia cum fructuum perceptione conceditur. Item, qui tempore diuinorum Officiorum Missam in Ecclesia celebrant, etiam si ex solâ deuotione: qui Confessiones audiunt: qui peregrinationem aliquam insignem obeunt: qui per 40. annos seruierunt: & qui Matutino interuententes, tantum lucrantur quantum alij totius diurni Officij pondus sustinentes. Quod obligatio assistendi per alium impleatur, & vnus Præbendarius pro alio suppleat, & fructus ac distributiones primi anni hæredibus defuncti concedantur. Præbendarios non obligari ad Matutinum, cùm horâ intempestiuâ dicitur. Præbendæ fructus lucriferi assistendo paucis per annum diebus in Choro, aut vni Horæ diebus singulis: id quod in multis Ecclesijs Hispaniæ sic vsus venit. Hæc ille ex alijs, & præsertim ex Bonacina, quæ multo maioris sunt: quam quod præbendarijs moderatum aliquod ad effectum prædictum singulis hebdomadibus tribuatur. Quod si re ipsa necessarium non sit, honesti laxamenti finem habebit eo titulo colorati.

teneatur restituere distributiones. Ex prædicta autem explanatione nostra, prior illa quæstio in terminis difficilioribus soluitur: An scilicet is, cui singulis hebdomadibus spatium aliquod pro barba expolienda conceditur. Si id non faciat, nisi semel aut bis in mense, possit nihilominus distributiones singularum hebdomadarum lucrari. Affirmatiuè enim respondendum est, quia id potest titulus honesti laxamenti iustificare. Vbi & addi potest ratio, à Patre Sancio reddita, quod scilicet ex eo diuino cultui nihil detrahatur.

CAPVT X.

Quædam aliæ obligationes circa Præbendarios Indicos percurruntur.

71. Dico primò. Præbendarij Indici vt distributiones integrè lucentur, canere in Choro debent, quando cantus non est harmoniacus, tunc enim recitando satisfaciunt, aut ibi, aut alibi. Probatur Primò ex generali obligatione Præbendariorum, quam recognoscunt communiter Doctores, quos adducunt & sequuntur Bonacina Disputat. 1. de Officio diuino, Quæst. 3. Puncto 2. s. 1. num. 16. Dom. Escobar à Corro Tractatu de Horis Canonicijs, Quæst. 3. s. 6. numer. 7. Vnde minus consequenter locutus Quæst. 9. s. 2. numer. 92. vbi ait per solam assistentiam lucrari. Videndus etiam numer. 49. P. Suarez Tomo 2. de Religione, Tractat. 4. Lib. 4. Cap. 12. num. 8. & 9. P. Lessius Lib. 2. Cap. 34. numer. 185. & 186. vbi seclusa consuetudine, quam remouendam censet, à Prælati obligationem ex iure, & primaria institutione recognoscit. Sicut & P. Bauny Tomo 1. Tractat. 11. Quæst. 17. & in Praxi Beneficiorum, Disputat. 15. Quæst. 23. quæ per errorem typographi est 24. s. Septimo, Decreto, vbi hanc statuit Assertionem: *Decreto Concilij, Canonio non est satis cum ceteris in Choro esse, dum Deo laus ab his peragitur, nisi sacre ipse Psalmodie pro viribus vacet.* Rationes autem satis validas priori loco in illius comprobationem adducit Fillucius Tractat. 23. numer. 295. P. Pellizarius Tractat. 5. Cap. 8. num. 25. P. Vincentius Tancredi de Religione, Tractatu 3. Lib. 4. Disputat. 5. numer. 9. Ballæus verb. Hora Canonica 2. num. 13. Diana Tomo 1. Tractat. 12. Resolut. 33. Dom. Villaroël Parte 1. Pacificæ gubernat. Quæst. 8. Articul. 2. num. 8. & seqq. Trullench in speciali de hoc Tractatu ad finem Tomi 3. Dom. Reyna Tomo 1. de Perfecto Prælatu, Lib. 4. Tractat. 1. Cap. 5. vt alios omittam. Licet sint qui negent apud Dom. Machadum Tomo 2. Pag. 171. Col. 2. Decretum Concilij vbi sic dicitur: *Omnes verò diuina per se, & non per substitutum compellantur obire officia, atque in Choro, ad psallendum instruo, hymnis & Canticis Dei nomen reuerenter, distincte, deuoteque laudare.* Sic ibi: vbi valde incongrua responsio illa fuerit, si quis dicat Decretum dictum ad Prælatos dirigi, & non ad singulares personas. Nam cùm Concilium iubeat vt compellantur sua obire officia, obligatio ex eisdem officijs orta satis apertè designatur.

Spectalis quæstiois resolutio, ex qua & vis rationis.

Exemplum de receptione hospitium non exactè ostenditur.

Conc. Trid.

Responsio incongrua, & repulsa.

Ratio manifesta.

signatur. Et ex hoc sumitur ratio manifesta. Nam Præbendarij Officium aliquod speciale est, quandoquidem propter illud confertur Beneficium: Atqui non est assistentia sola in Choro, nec priuata recitatio: ergo aliquid aliud ad finem spectans, propter quem Chorus institutus est: De priuata recitatione constat; nam illa Beneficium omnibus est communis: Præbendarij autem aliquid magis speciale in ordine ad diuinum Officium habent. Quod autem neque assistentia in Choro substantia tota Officij sit, demonstratur clarè: quia Chorus debet à Præbendariis frequentari ratione eius, propter quod ille institutus est, vt ex præfato Tridentini testimonio constat, verbis illis: In Choro, ad psallendum institutus: ergo assistentia sola non sufficit, & ita ex solo illius sine non debet à Præbendariis frequentari. Accedit sic esse à Pio V. declaratum, vt constat ex Bulla, quæ incipit: Ex proximo Lateranensis: in qua aperte decernitur, vt Canonicus, qui non psallit in Choro, licet præfens sit, fructus amittat, quos lucrificasset, si cantasset. Pro quo & alia sunt Decreta Pontificum apud Citatos videnda.

Declaratio Py V.

Non amittit integrè distributiones à non canente si attendat.

Specialis difficultas circa Præbendarios Indicos.

Quod non improbabile in eorum fatuorem.

72 Dixi, Integrè; quia probabile est dimidiam partem distributionum lucrari posse, si ad id, quod ab aliis canitur, debitam attentionem adhibeat: talis enim assistendi modus eam videtur promereri. Et ita cum P. Suario supra n. 10. ferè omnes citati tenent; quidquid contradicat Bonacina, qui pro sententia sua alios præter citatos adducit. Habet autem specialem difficultatem in Præbendariis Indicis, ex eo quod distributiones sint tota Præbendæ substantia: non enim videntur dimidiam partem amittere. Nam iuxta P. Suarium, & alios citatos, qui priuatim recitat Officium, lucratur integrè fructus, & solum dimidiam partem distributionum amittit. Non videtur autem Præbendarius Indicus peioris conditionis futurus, dum Choro assistit, & ita duas tertias partes fructuum lucrabitur, ac præterea dimidiam tertiam, quæ detrahenda erat, si distributiones iuxta Concilij formam statuerentur; sed hoc non videtur admittendum: quia priuata recitatio in ordine ad lucrandos fructus, quando illi ad distributiones sunt penitus redacti, perinde se habet, ac si non esset, quia propterea illi ad distributiones redacti sunt, vt more distributionum percipiantur, & ita per formalem assistentiam in diuinis Officiis, vt nihil priuata recitationi respondeat. Sunt ergo peioris quoad hoc conditionis Indici Præbendarij quantum ad corporalis laboris incrementum, sed melioris apud Deum, quia sic magis illi assistunt, Angelorum fungentes officio. Nihilominus non videtur improbabile minus aliquid dimidia parte non canentem amittere, stante probabilitate sententiæ dictæ, quam tot ac tanti Doctores amplexi, quia aliquis proportio debet ad alios lucrandi modos haberi. Sicut enim durum esset quod integram aut dimidiam Præbendam, & partem distributionum dimidiam amitteret, qui non caneret; vnde quod ad Præbendam attinet saluum manet: ita durum etiam videtur dimidiam Præbendam amitti, in qua tota est, per designationem distributionum, Beneficij substantia constituta. Quamquam ad hoc dici non immerito

possit; Canant, & integrè lucrabuntur. Si autem id, quod adeo est facile, & Deo honorificum, fastidiosè detrectant, sibi imputent, dum prouentuum amissione plectuntur. Sed iuxta dicta videtur moderata multa tertiam partem amissio.

73 Quod autem Præbendarij Indici ad ea nondum specialiter teneantur, quod erat secundò probandum, & pro quo videri potest Dom. Reyna supra Cap. 5. ex eo ostenditur quia, vt farentur qui obligationem canendi negant, & videri possunt apud P. Sancium supra Dub. 99. qui eorum sententiam probabiliorè iudicat, nisi vbi est consuetudo, aut Episcopi statutum: id locum habere nequit. Vbi sine Præbendariorum cantu Officium diuinum congruè peragi nequit, eo quod non sit sufficiens Cantorum copia. Hoc autem in Ecclesiis Indicis ordinariè contingit in diebus ferialibus, & multoties in festiuis. Item. Quia cum de stabiliendâ Christianâ fide in regionibus istis agatur, diuinus cultus debet speciali curâ tractari, ad quem spectat vt ij, qui sunt inter Ecclesiasticos præcipui, diuinas laudes personent. Quod si consuetudo in contrarium sit, ea debet à Prælatibus aboleri, vt bene P. Lessius num. 71. citatus admonuit.

Specialis obligatio eorum circa cantum.

74 Cum autem ij, qui consuetudine induci posse testantur vt Præbendarij non canant, & sunt ferè omnes adducti numer. 71. Pater Suarium fecuti numer. 11. addant id per Mentionarios aut Capellanos faciendum, ita vt cantus pro nulla Hora deficiat: mirari profectò iuuat quomodo in Ecclesiis Indicis mos ille inoleuerit, vt Matutinum Officium sine cantu relinquatur. Matutinum inquam, Hora illa inter Canonicas præcipua, & ad Dei laudem præsertim instituta, vnde & extrema illius pars Laudum nomine compellata. Et poterat quidem excusatio admitti, si tempus esset incommodum, non iam nocte intempestâ, quod vix in vfu, sed sub illius initium, vt in Concilio Limensi Tertio Act. 3. Cap. 27. statuitur, vbi sic dicitur: Hora Canonice Matutina ante pulsus Salutationis Angelicæ nequaquam inchoentur. Quod quidem consuetudine abrogatum, neque immerito, quia non sine inconuenientibus tempore illo ianua Ecclesiæ paterent, quod frequentia experimenta comprobarunt. At cum præfatum Officium horâ quartâ pomeridianâ dici solear, qualis esse excusationi locus potest, surgentibus ad Matutinum mediâ nocte Religiosis, & in Choro diuinas laudes insonantibus, cum Cathedralis Ecclesia omnium debeat esse speculum, typus, exemplar? Et quidem ego Auctores euoluens de hac materia agentes, & varias circa illam consuetudines admittentes, de quibus num. 69. Et circa quas etiam videri specialius potest Bonacina tota Dissert. 2. de Officio diuino: nihil tale deprehendo, quod scilicet extante Præbendariorum numero competenti vt Horæ sacræ in Choro decantari possint, & circa alios ita vfu habente, illarum præcipua cantus celebritate possit penitus defraudari. Nulla enim rationabilis causa illis ad exceptionem istam potest occurrere, quia reuera non apparet, neque ex leuitate materiæ, cum sit illa grauissima; neque ex temporis incommodo, quandoquidem ad tempus omnium commodissimum Hora est ista anticipata. Quod autem ex Horis

Matutini Cantus in Ecclesiis Indicis missus. Circa quod excusatio.

Concilium Ltm. 3.

præ-

Campana pulsus ad Horas curatur.

Afferio 2. Circa Salue Regina.

Limensis Concilij Decretum.

Qualiter obliget.

Afferio 3. Circa Præbendarios Parochos.

præcedentibus defatigati sint assistentes, non satisfaciunt, quia interruptio sufficiens esse potest: item, privilegium aliquod pro assistentia concedi. Et absolute loquendo conuenientius est, Præbendariis aliquibus absentibus, Officium canni, quam iis assistentibus prætermitti, in quo ad laudandum Dominum præsertim inuitantur: Venite, exultemus Domino. Semper in Psalmis meditemur, atque voce concordi Domino canamus dulciter hymnos. Et quidem Concilium Limense citato Cap. 27. post adducta verba sic subdit: Signum vero Campanæ ad singulas Canonici Officij Horas datur. Quibus satis videtur indicare Canonicas Horas, eas præcipuè, de quibus immediatus sermo præcesserat, cantu dicendas: non enim consuetum est pro recitandis submissâ voce, Campanæ pulsus adhiberi: quia ille non tantum pro recitaturis datur, sed etiam pro aliis, qui vouerint Dei laudibus interesse. Pro quo hæc satis, & circa quod poterunt docti & Religiosi Prælati pro munere prouidere.

75 Dico secundò. Circa Antiphonam, Salue Regina, Sabbatis dicendam, quæ & Quadragesimæ tempore singulis diebus dicitur in aliquibus Ecclesiis, seruanda consuetudo, vt distributiones illi respondentes lucrifiant, aut amittantur. Posse id statuto firmari non videtur dubitabile, & ita Concilium Limense citato Capite sic statuit: Omnibus autem Sabbatis Salue Regina cantetur in Cathedralibus & Parochialibus Ecclesiis, cui intersint Præbendarij & alij Clerici omnes cum superpellucio, etiam primæ Tonsuræ; alioquin arbitrio Ordinarij plectantur. Hæc Concilium. Quod quidem cum plectendos iubeat eos, qui abfuerint, & clausula illa omnes, de quibus sermo præcesserat, comprehendat, obligationem supponit, quæ circa Clericos alios est per deluetudinem abrogata. Circa Præbendarios autem non videtur esse sub mortali. Et cum de multa pecuniaria nihil dicatur, nihil etiam in foro conscientia ex distributionibus restituendum. Poterit autem Prælati, si defectus fuerit frequens, aliquid inde detrahere, & interessentibus applicare. Sed in hoc, vt dixi, attendenda consuetudo. Et Concilium quidem Tridentinum de distributionibus agens, dum eas diuidendas decernit, Horarum in speciali non meminit, sed sic generalius pronuntiauit: Quæ inter Dignitates obtinentes, & ceteros diuinis interessentes, proportionabiliter iuxta diuisionem ab Episcopo, etiam tamquam Apostolicæ Sedis Legato, in ipsa prima fructuum deductione faciendam diuidantur. Sessio 21. Cap. 3. De Reformat. Cum ergo Antiphona dicta inter diuina debeat merito computari: poterit Episcopus in Distributionum diuisione, interessentia respectu illius rationem habere, vt lucrifiat earum aliquid, vel amittatur.

76 Dico tertio. Præbendarij Indici, qui propter tenuitatem Præbendæ, simul sunt Parochi, dum Parochiale Officium ex necessitate exercent, non tenentur ad Chorum, & Præbendam in distributionibus constitutam integrè lucrantur. Sic tenent Gonzalez, Moneta, & Nicolaus Garcia, quos adducit & sequitur Bonacina Dissert. 2. citata Quæst. 5. Puncto 3. s. 7. num. 3. Et alij plures apud ipsos, loquentes etiam cum Distributionibus à Præbenda distinctæ sunt. Quando autem non sunt distinctæ, id certius, & ita in spe-

ciali declaratum à sacra Cardinalium Congregatione, vt testatur Aloylius Riccius Decisione 498. num. 4. Et Nicolaus Garcia Parte 3. Cap. 2. num. 114. & 353. Est autem huius Concessionis ratio, quia si ita non fieret, minime obtineri posset finis, propter quem duorum illorum Beneficiorum simultas indulgetur: vt scilicet quod ex vno deest, per aliud suppleatur. Dixi, Dum Parochiale officium ex necessitate exercent: quia si possit in tempus aliud sine aliqua animarum iacturâ differri, non potest turâ conscientia Præbendariis sacris se officiis denegare. Aliter hoc explicat Dom. Solorzanus Tomo 2. Lib. 3. Cap. 14. numer. 5. vt scilicet Curatus Præbendis aggregetur, cum onerè eidem per vices inseruendi ab eisdem Præbendariis, vel Rectorem cum congrua sustentatione constituendi. Additque hanc praxim in Ecclesiis Indiarum ortum habuisse ex Textu in Cap. Exposuisti, de Præbendis 33. Et dispositis in Tridentino Sessio 24. Cap. 13. & 15. Sed certè Cap. Exposuisti de aggregatione Parochialis Ecclesiæ non agit, sed Capellæ; licet Bernardus in Glossa id ad Parochialem Ecclesiam extendat. Concilium Trid. in Cap. 15. de vnione Parochialis nihil, sed de simplicibus Beneficiis id disponit. In Capite autem 13. id expressius, sed de iam facta: cum tamen unio Parochialis Ecclesiæ penitus Episcopis prohibeatur. Nullibi autem de modo seruendi quidquam adiectum, vnde hoc iudicio Episcopi relinquendum.

Notandum circa praxim.

Modus huius seruiendi.

77 Dico quarto. Generaliter loquendo, quoties Præbendarius Indicus ex iusta causa abest, turâ conscientia potest distributiones integrè lucrari, in quibus est Præbenda constituta. Probatur. Quia generaliter loquendo, abiens ex iusta causa lucratur fructus Præbendæ, id quod ex sacris Canonibus & Conciliis manifestum habetur, vt vidimus num. 64. Atqui Præbenda Indica in distributionibus consistit: ergo illam ex iusta causa absentes possunt lucrari. Si dicas tertiam partem detrahendam respondentem quotidianis distributionibus, iuxta illorum sententiam, de qua num. 41. Cum opposita sit non parum probabilis, turâ conscientia se illi potest Præbendarius conformare. Ex quo generaliter etiam Afferio sequitur, quod scilicet Præbendarius nunquam sit ad restitutionem obligatus, quoties iusta causa absentia succurrit, in quo non debet suo iudicio inniti, nisi casus sit apud Auctores expressus. Facile enim in causa propria decipimur, dum iudices esse properamus. Videtur autem causa iusta, vt communes alias prætereamus, si Præbendarius vnus Ecclesiæ ad concursum veniat pro alterius Præbendâ necessarium: in quo quidem ratione distantia, quæ in regionibus istis occurrit, multum est temporis instantum, tres scilicet aliquando; aut quatuor menses: ad hoc enim edicta proponuntur. In hoc autem spatio tempus vacationi permixtum includendum, videri alicui possit: quia cum illud ad leuandam molestiam ex assistentia in Choro, & propria agenda negotia concedatur, vt vidimus Cap. præced. totum hoc occupatione, de qua agimus, obtinetur: nec debet Ecclesia tot absentiarum incommoda sustinere, quando eius causa non agitur, sed priuata oppositorum. Contrarium autem suâ est probabilitate præditum: quia

Afferio 4. Quamlibet iustam causam ad integrè lucrum sufficere in Indici.

Et obligationem restitutionis ex ea non oriri.

Talem esse absentiam pro concursu ad Præbendam in alia Ecclesia.

reuerâ